

кована порта на кжщата си, тъкмо за да види заблудената свѣтулка и да викне:

— Еминъ, лошо удряшъ, сине! Искритъ хвъркатъ чакъ до Кара-Ганчовото кафене.

Той сигурно иска да намѣри по-подходящо сравнение, но понеже се е запжтилъ за кафенето, едничко то му идва на ума.

А подъ листатата черница на Кара-Ганчовото кафене сж насѣдали десетина турци, въртятъ широкитъ кафени чашки — алатурка — и шумно сърбатъ.

Дѣдо Кадиръ е малко закъснѣлъ. Той поздравлява почтително ходжата, кимва на останалитъ и тежко сѣда.

— Кафе.

Кара-Ганчо носи кафето на часа, каточели е поржчано отъ вчера.

— Какъ е работата, Кара-Ганчо?

— Слабо, Кадиръ-ага, слабо. Не е мойго кафене, като кафенетата на Мурадъ-е-фенди, или Петалата. Мойто кафене е сиромашка работа. За грошъ шекеръ и за два гроша кафе.

Кара-Ганчо винаги се оплаква. Наистина неговото кафене е махленско. Тукъ се събиратъ само грохнали старци. Пиятъ по едно кафе и по три часа чаткатъ броеницитъ си.

А при Петалата...

Най-напредъ се извървяватъ търговцитъ и занаятчиитъ. Тѣ отиватъ още щомъ дадатъ ключоветъ отъ дюкянитъ на чирацитъ си, и щомъ научатъ отъ нощния пазвантинъ, че въ чаршията всичко е било тихо и спокойно. Търговцитъ и занаятчиитъ пиятъ кафетата си по-бързо. Тѣ отъ кефъ не разбиратъ. Па и време нѣматъ.